

kendelsen er fremkommet nye oplysninger om forekomstens udnyttelse.

Ved godkendelsen af indvindingsplanen og ved de løbende produktionstilladelser kan der fastsættes visse mængdemæssige begrænsninger for produktionen fra et felt eller en del af et felt, bl. a. for at sikre en maksimal udnyttelse af forekomsten. Den produktionstakt, der er samfundsmæssigt mest fordelagtig, er derfor ikke nødvendigvis samstemmende med den, der fastlægges ud fra rettighedshaverens økonomiske interesser. Disse vil ofte pege i retning af størst mulig produktion i begyndelsen af udvindingsperioden.

Bestemmelsen i *stk. 2* tager sigte på situationer, hvor den opnåede viden om reservoiret tilsiger en omgående ændring af den i indvindingsplanen indeholdte produktionsprofil, f. eks. for at undgå varig skade på reservoiret, der ville kunne opstå, såfremt en indgriben afventede udløbet af den pågældende periode.

De samfundsmæssige hensyn, der tænkes på, er hensynet til, at udnyttelsen af de danske kulbrinteresourcer sker på en sådan måde, at disse i størst mulig grad kommer samfundet til gode. Der vil således kunne blive tale om at ændre den tilladte produktionsrate for at strække produktionen over en længere årrække eller for at forebygge en uønsket samfundsøkonomisk udvikling. Der kan endvidere blive tale om i krisesituationer at øge fastsatte produktionsmaksima eller at fastsætte minimumsproduktion.

Bestemmelsen kan finde anvendelse på en eller flere forekomster eller f. eks. alene på gasproduktionen fra en eller flere forekomster. Der kan i øvrigt henvises til bemærkningerne til § 13, *stk. 4*.

Til § 16

Bestemmelsen indebærer, at § 11 for så vidt angår kulbrinteforekomster yderligere kan finde anvendelse, hvor to eller flere forekomster ud fra ressourcemæssige, økonomiske eller samfundsmæssige hensyn bør udnyttes sammen. Eksempelvis vil mindre forekomster med fordel kunne tænkes udnyttet samordnet med fælles behandlingsfaciliteter. Bestemmelsen giver også mulighed for, at kulbrinter fra en forekomst kan blive behandlet på et behandlingsanlæg vedrørende en anden forekomst, som har tilstrækkelig udnyttet kapacitet, også hvis behandlingsanlægget tilhører en anden rettighedshaver. Det forudsættes, at ejerens planlagte anvendelse ikke hindres eller vanskeliggøres urimeligt herved.

Det er hensigten i videst muligt omfang at overlade den detaljerede fastsættelse af vilkårene for samordning til parterne selv.

Til § 17

Stk. 1 angiver, at etablering og drift af rørledningsanlæg til brug ved virksomhed, til hvilken der er meddelt tilladelse efter denne lov, kræver energiministerens tilladelse. Sådanne tilladelser kan efter *stk. 2* gøres betinget af vilkår med hensyn til bl. a. linieføring, dimensioner, ejerforhold, betaling for benyttelsen og afgift til staten. Det sikres herved, at rørledninger kan anlægges og drives på en sådan måde, at de typisk meget store anlæg i størst mulig udstrækning udbygges og anvendes på en samordnet og rimelig måde.

Der vil kunne indsættes nærmere vilkår i tilladelsen efter *stk. 1* om ledningens kapacitet med henblik på transport for tredjemand, såfremt dette kan gennemføres på en økonomisk forsvarlig måde.

Lokale rørledninger, der indgår som en integreret del af et indvindingsanlæg, er efter *stk. 3* undtaget fra bestemmelserne i § 17, idet disse rørledninger påregnes behandlet i forbindelse med energiministerens godkendelse af indvindingsforanstaltninger m. m. i medfør af § 10. Bestemmelsen i *stk. 3* omfatter således ikke rørledninger mellem flere felter.

§ 17 finder ikke anvendelse på transitledninger på kontinentalsokkelområdet som f. eks. Ekofisk-Emden ledningen. Disse reguleres af bekendtgørelse nr. 141 af 13. marts 1974 om rørledningsanlæg på dansk kontinentalsokkelområde til transport af kulbrinter.

Til § 18

Bestemmelsen fastslår en ret for energiministeren til med 6 måneders varsel at kræve, at produktionsafgift i henhold til § 9, jfr. § 13, helt eller delvis betales ved, at en til afgiftsprocenten svarende andel af de producerede kulbrinter leveres til staten. Tilsvarende bestemmelser fandtes i de vestgrønlandske efterforsknings- og udnyttelseskoncessioner fra 1975 og findes i aftalen af 15. juli 1976 mellem handelsministeren og bevillingshaverne i henhold til eneretsbevilling af 8. juli 1962.

Leveringer i medfør af bestemmelsen vil kunne ske til et af staten ejet selskab. De nærmere leveringsvilkår forudsættes fastsat i de enkelte tilladelser og i aftaler knyttet hertil.